Hvor Jyden bor.

En Jyllandsreise i Tekster

efter

Marius Sørensen.

(Fortsat).

For 100 Aar siden var der ingen grundmurede Huse i Skagen, og Halvdelen bjærgede sig med Lyre i Stedet for Skorsten; Væggene vare af Planker og Brædder fra strandede Skibe, Taget af Straa; udenfor stod Galionsfigurer, og Hylderne inde i Stuen vare Navnebrætter med Inskrifter i alle Slags Sprog. Endnu findes der mørke, tjærede Træhuse med Straatag og med Marehalmen groende op ad Væggen, og selv ved de nye Købmandsgaarde, der vokse frem, ser man Udhuse, der have en udtjent Baad til Tag, og Svinehuse, der have været Kabys. Ud mod Stranden staa talrige Fiskerhytter, og her er rejst Hjæl af Skibsspanter og Aarer eller andet Tømmer, hvorpaa Fiskene hænge til Tørring, ligesom ogsaa en Del udspændte Garn vidne om Hovednæringsvejen. Skønt Skagboerne hellere søge Næring paa det gavmilde Hav end paa den karrige Landjord, findes her dog lidt Agerbrug; Fiskeaffaldet er god Gødning, og hvor Vinden ikke gør Bunden for tør, eller Grundvandet gør den for vaad, trives Byg og Græs ret godt. Haver har man ogsaa, men der er Plankeværk om dem, for at ikke Vinden skal tage baade Udsæden og Sædejorden, og maa man end maaske saa om flere Gange, kan man dog have Held til at avle Havevurter, Jordbær, Hindbær og Blomster i Mængde. Ved Byfogedboligen staar en Lystskov i Ring om en Frugthave og en Blomsterhave, det skønneste Vidnesbyrd om, at Udholdenhed faar sin Løn ogsaa her, og gaar det efter Ønske og Plan, vil man om 20 Aar kunne køre ad Skagens Jernvej gennem en halvanden Mil lang Naaleskov. Plantningen vil vist faa megen Betydning for Skagen; den vil hemme Sandflugten, som har ødelagt mange gode Marker og drevet Skagboerne fra den gamle Kirke i Højen (i 20 Aar skovlede de Sandet fra Kirkedøren, men maatte saa opgive det og rive Kirken ned; kun Taarnet staar tilbage som Sømærke); den vil give noget Læ, og eftersom de store Lag af Marrørv svinde, mens samtidig Strandingerne, der tidligere forsynede Byen med Kul og Tømmer, tage af, vil der være god Brug for det Træ, Skoven kan give. I stille, lyse, solrige Dage er der hyggeligt og skønt i Skagen*). Den ene Baad kommer efter den anden, kastes over Brændingen, sluser mod Land og hales op; Koner og Børn staa rede til at tage imod de mange Snese Fisk, den bringer. Langs Stranden løbe halvnøgne Drenge og Piger og plaske i Vandet, mens andre sidde i Skyggen af optrukne Baade og se paa Fuglenes Flugt over Vandfladen. Oppe paa Klitten er Fiskeren sysselsat med at rede Garnet til næste Natfangst, andre Fiskere staa ubevægelige som Billedstøtter med Hænderne i Lommen og Øjnene fæstede paa Havspejlet. Inde i Byen, hvor Sandet brænder under Fodsaalen, staa alle Døre aabne, og rundt om Husene ligge Ænder, Høns og Grise, badende sig i Solen. Her sidder en flittig Maler under en stor Solskærm og fængsler det skønne Billede paa Lærredet; hist og her ses rejsende, der styre ud mod Fyrtaarnet. Midt i Byen ligger den nye Kirke, en mindre Udgave af Frue Kirke i København. Er det Søndag, stile Folk mod den, og uagtet den kan rumme 1000 Mennesker, er den tit fuld. I dens Væg er indsat et Billedhuggerarbejde, der holder en gribende Prædiken saavel for indfødte som for fremmede. Det er til Minde om de 8 Fiskere, som 1862 satte Livet til under Forsøg paa at redde et strandet Skibs Besætning. To Fiskere bære paa en Aare Liget af en druknet Redningsmand; dennes unge Enke møder dem med sine to faderløse Børn og er nærved at segne under Sorgen. I Baggrunden ses en anden Redningsmand, som undgik den truende Død og nu vandrer Haand i Haand med sin Hustru hjem til de smaa. Indskriften er det bibelske Ord: „Ingen har større Kærlighed end denne, at han sætter Livet til for sine Venner". Vi mindes om, at Livet i Skagen ikke altid er Solskin og Fred, og vi forstaa, at Kirken kan have særlig Tiltrækningskraft for Skagboerne baade før og efter, at de have sat Livet ind for det daglige Brød eller for andres Frelse. Men fremmede tiltrækkes mere af Fyrtaarnet, der længere ude rager 150 Fod i Vejret og synes højere, fordi det ikke er omgivet af andre Bygninger. Det bestaar — ligesom Rundetaarn — af to hule Cylindere, den ene inden i den anden. Mellem Cylinderne fører der en Vindeltrappe op forbi et lille Værelse, hvor Fyrvagten opholder sig, til selve Fyret. Her staar en Lampe midt paa Gulvet; den tærer en Pot Olie i Timen; rundt om den er der et Linseapparat, der ligner et rundt Fuglebur med lodrette Tremmer, og over dette hvælver sig en Kuppel af tykt Glas. Linserne sende Lyset 5—6 Mil ud over Havet til Advarsel for Søfolkene. Her er ikke godt at være en solklar Sommerdag; thi Glasapparatet samler Solstraalerne og frembringer en utaalelig Varme, men desbedre er det at staa paa Balkonen udenfor, helst en Sommeraften: Grenen fortsætter sig langt ud i Havet med en Skumstribe over sig. Milevidt se vi ud over Havet; Snese af Sejlskibe og Dampere stryge forbi, hilse med Flaget paa Signalstationen ved Taarnets Fod og stryge videre mod Synskredsens Rand. Tæt ved Taarnets Fod ses en lille Klitsø, hvor utallige Maager tumle sig og sende gredøvende Skrig op til os, længere mod Sydvest Skagens Huse, iblandt hvilke det gamle Fyrtaarn og det gamle Kirketaarn rage op, og endnu længere tilbage Sandhavet med mange skinnende Toppe. Solen kaster rigere og rigere Farver over Hav og Land. Klitterne gløde, og den nedgaaende Sol gyde en Purpurstrøm over Havfladen. I den dæmrende Sommernat drage Fiskerne Vaad, de hilse Morgensolen med glade, svedige Ansigter. — Men lad os komme herop en Stormvejrsdag om Vinteren, da faa vi et andet Syn at se. Stormen hyler om Taarnet og ryster det, hvor solidt det end er bygget. Det skummende Hav vælter op mod Klitterne, og Brændingens Døn overdøver hver Lyd. Skagboerne trække Baadene højere op, saa „Søerne" ikke kunne naa dem og suge dem til sig; Døre, Luger og andet bevægeligt furres fast ligesom paa et Skibsdæk; Menneskene krybe inden for Vægene, Maagerne søge Læ bag Klitterne, og selv Røgen synes at være træd for at vove sig ud, hvorfor den smyger ned langs Taget; alt dukker sig, mens Sand og Skumsprøjt flyve over Byen. Gennem Naturens vilde Koncert høres maaske et eller flere Nødskud, og da har Redningsmandskabet ingen Ro vaa sig; Skagboen kender ikke de Folk, der paakalde hans Hjælp, han kan muligvis slet ikke tale med dem, men Pligten kalder, og han sætter sit Liv i Vove for at redde andres.

Hele Vestkysten fortjener Navn af „Skibenes Kirkegaard"; man kan hele Vejen finde Bragstumper, ilanddrevne Planker, Flasker med den sidste Hilsen fra Folk i Havsnød, Kister, Tømmer o. s. v., og man kan hele Vejen ned finde „Havgasser", der mange Gange med Livsfare have reddet skibbrudne og derved kastet Glans over det danske Navn. Men Skagen er et af de mest frygtede Strandingssteder, og Skagboerne bekendte som særlig kække Redningsmænd, og man kan derfor med Grund knytte Fortællingen om Strandinger til Skagen.

Historie og Sagn fortælle mange uhyggelige Historier fra Jyllands „Jærnkyst". Her boede Folk, som til Jævnshold levede af Fiskeri, men som i stormfulde Nætter gik ved Strandbredden med Lygter for at vildlede Skibene og faa dem til at sejle efter disse Lanterner. Og ve de Søfolk, som sejlede efter disse Lygtemænd! Sparede Bølgerne dem, traadte de efter flere Timers Dødsangst endelig paa den faste Jord, saa slog Strandrøverne dem ihjel, begravede Liget i Sandet og tog Strandingsgodset. Og Bisperne delte Rovet med dem, indtil Kristian den 2. forbød det ved sin navnkundige Strandingslov. Danmarks Konge var den første Regent, der for Alvor optraadte mod Strandrøveriet, ligesom en af hans Efterfølgere var den første til at afskaffe Negerslaveriet. For et Par Hundrede Aar siden anlagdes det første Fyr ved Skagen. Det var en Jærnkurv med Ild i; den hejstedes op paa en Indretning, der lignede de gamle Brøndvipper; men naar man trængte mest til Fyret, blæste Ilden bort. Som før omtalt er der nu bygget mange kostbare Fyrtaarne og udlagt Fyrskibe, der i klart Vejr give synlige og i Taage hørlige Advarsler til Skipperne. Men der er ogsaa anlagt Redningsstationer langs Kysten, forsynede med Redningsbaade og Raketapparater (i Skagen er der to Stationer), og til hver Station hører der et lønnet velindøvet Redningsmandskab, udtaget blandt Kystens stærkeste og kækkeste Mænd. Skibene staa gerne paa den mellemste Reble. Søerne brydes over dem og fylde alt løst med sig. Gennem Brændingens Larm hører man, at Skibet knager, og det sønderrevne Tovværk hviner, og fra Folkene, som sidde i Rigningen, høres hjertestærende Nødraab. Her maa handles hurtig. 6 skummende Heste komme trækkende med Redningsbaaden. Raketapparatet stilles op. Raketten, i hvis Ende er fastgjort en tynd Line, lægges i en lang Rende, som stilles skraat op i Retning af Skibet, og naar Stormen sagtner, tænder man Raketten og lader den fare ud med Linen. Falder denne ned over Skibet, hale de skibbrudne til sig og trække et Tov „uden Ende" (med sammenbundne Ender) ud til sig. I dette Tov er der en Trisseblok, som fastgøres i Masten, og nu kunne Folkene paa Land ved dette Tov hale en Trosse ud og en Redningsstol, hvori to—tre Mand kunne faa Plads. Der gaar ikke mange Minutter, fra Raketten er skudt af, til Redningsstolen bringer en eller flere i Land. Naar Skibet bugger frem og tilbage, kan Trossen ikke holdes paa Landsiden ved et Anker, fordi den vilde springe, da maa Redningsmændene holde den, om saa Blodet skal springe ud ved Neglene. To Mænd gaa med Redningsbælter, hvori er fastgjort Liner; de skulle kaste sig i Brændingen hvis nogle af de skibbrudne skulde skylles over Bord og blive kastede ind mod Bredden. — Kan man ikke faa Forbindelse ved Hjælp af Raketten — Raketten kan kun gaa ca. 500 Alen — maa Redningsbaaden ud. — En halv Snes Mand ro ud i den højstævnede Baad. „Lige Slag! dvæl ej længe! seje Tag, danske Drenge!" Flere Gange slaa de modvældende Vandmasser dem tilbage; selv om Styrmandens Kunst frier dem for at faa en Braadsø ind, der kunde tælte Baaden, kunne de ikke komme ud til Vraget; Skummet syger om dem, saa de næppe kunne se hinanden, de slide Time efter Time, og naar Baaden for 5. eller 6. Gang slaas tilbage, naar Redningsmændene ere saa udmattede, at de ikke kunne gaa paa Landjorden uden at blive støttede, da gaar en ny Besætning i Baaden; thi de skibbrudne skal reddes, Baaden skal ud, om der saa kun er en eneste Mand at hente. Endelig høres et Brag, og Skibet ses ikke mere, men Planker, Master, Tov og Tønder drive om ved Kysten som i en sydende Kedel. Herredsfogden lægger Beslag paa alt Strandingsgods og sælger det ved Auktion for det Selskab, hvori Skibet var forsikret; de kække Redningsmænd faa kun en tarvelig Belønning. Det var et saadant Redningsforsøg, der fremkaldte noget af det skønneste, der er skrevet paa Dansk (Gwalds „Fiskerne"), og det er en Række af lignende Bedrifter, vi takke for, at vi kunne se fremmede Folks Ærestegn paa vore simple Redningsmænds Bryst — ogsaa Danebrogsmændenes Tegn og Fortjenstmedailler findes her, og dem sætte Fiskerne mest Pris paa.

En anden Slags Strandinger er dem, hvor det kun gælder om at redde Skib og Ladning. De ere mere indbringende; thi kunne Fiskerne bringe et grundstødt Skib flot, have de Ret til en betydelig Del af Ladningens Værdi, og det er ikke Smaasummer, selv om de fordeles lige paa alle „Bjærgelavets" Medlemmer. Begge Slags Strandinger tage heldigvis meget af i vor Tid. Efter „Danmarks Statistik" blev der fra 1852 til 1888 reddet over 5000 Mennesker fra Skibe, som vare strandede paa Danmarks Kyster.

Sønden for Sandhavet strække sig en Del Moser tværs over Landet; men Mosebæltet deles ved nogle Landrygge, „Rimmerne", som i Nord og Syd skære det i flere Dele. I disse Rimmer fæste mange Bo for at opdyrke den ukultiverede Jord. En fattig Karl graver sig ind i Brinken, saa har han tre Vægge i sit Hus, den fjerde bygges af Lyngtørv, og nu kan han hjemføre sin Brud i Haab om, at de i de nærmeste Aar skulle opføre sig et net Hus i et Stykke opdyrket Hedeland; thi der er Hede nok her oppe.

(Fortsættes).

*) Ved Skildringen af Skagen og Strandinger er især H. Pontoppidan: Reisebilder aus Dänemark, benyttet.

For Ungdommen.

„Gud elsker en glad Giver."

(2. Cor. 9, 7.

Paa „Guldkysten" i Vestafrika, i en By, som hedder Abokobi, findes der en lille kristen Menighed, og i denne Menighed lever der ifølge en af de nyeste Missionsberetninger en Smed ved Navn Theophilus, en ægte Kristensjæl, der tjener sin Gud uden megen Brask og Bram. En Dag traadte denne Mand ind i Missionshuset til Missionæren, som nogle faa Dage i Forvejen var vendt tilbage fra Europa til sin Arbejdsmark. Han medbragte en Trækasse og bad Missionæren om Tilladelse til at have den staaende i Forvaring hos ham: den indeholdt nemlig hans „Kauris" (en bestemt Slags smaa Sneglehuse, der trækkes paa Græsstraa, som Perler paa en Snor, og i Afrika bruges som Penge). I det samme lukkede han Kassen op, og se! der var to Afdelinger i den. „Dette her er mit Rum!" sagde han, idet han pegede paa den ene Afdeling; „og dette ved Siden af det," tilføjede han, idet han med sjælsynlig Glæde førte Haanden igennem de der liggende Penge, „er Guds Rum!" Derpaa lukkede han Kassen, stak Nøglen til sig og gik stille og fornøjet sin Vej.

Efter faa Dages Forløb traadte Theophilus igen ind i Missionærens Stue med en Pose paa Skulderen. Efter en venlig Hilsen gik han hen til Kassen, satte Posen, som indeholdt Kauris, ned og aabnede saavel den som Kassen. Derpaa greb han flere Gange af Hjertens Lyst med begge Hænder ned i Posen og kastede en hel Mængde Kauris i „Guds Rum;" Resten tømte han ud i sit eget Rum, lukkede saa Kassen og vilde til at gaa.

Uden at sige noget havde Missionæren, siddende ved sit Skrivebord, været Vidne til, hvad der foregik. Da Theophilus var færdig og vilde gaa sin Vej, sagde han til ham: „Ja, det er ret, Theophilus, saadan skal det være; Herren vil give dig rige Renter af Pengene!"

Herpaa svarede Theophilus: „Hvad jeg giver Herren nu, har han givet mig først. Se, jeg havde forhen slet ikke noget; jeg var i dobbelt Forstand en Slave, lænkebunden baade legemligt og aandeligt, og af disse Lænker har Gud løst mig og antaget mig til sit Barn. Det er ham, der giver mig sin Velsignelse; hvad jeg er, er jeg ved ham; hvad jeg har, har jeg fra ham. Skal jeg nu ikke ogsaa gjøre noget for ham til hans Riges Fremme?" Ved disse Ord straalede hans Ansigt af Glæde, og sjæleglad gik han til sit Hjem.

„Lykkelige Theophilus!" skriver Missionæren; „hvor mange Kristne findes der der ikke derhjemme, som ogsaa lever af Naade og har Guds Velsignelse, og dog have de kun et eneste Rum i deres Pengekasse, som de Dag for Dag ønske paa at faa fyldt til Fordel for deres eget kjære Jeg — et „Guds Rum" leder man forgæves efter i deres Kasse."

De stredes ikke efter Kødet.

2 Cor. 10, 3.

Det er, som bekendt, en slem Ting, naar Ægtefolk komme i Strid med hinanden, og dog skal dette hænde af og til, ja man fortæller om Tilfælde, hvor dette er sket allerede en Uge efter Brylluppet. Men hvad nu, naar Striden bryder ud allerede før Brylluppet — er det ikke meget bedrøveligt? Ikke desto mindre haabe vi at, den Fortælling om en saadan Strid, som her meddeles efter det virkelige Liv, vil kunne læses uden Bedrøvelse.

Den Brudgom og Brud, hvorom vi vil fortælle, passede ellers fortrinligt sammen og var som „eet Hjerte og een Sjæl" i alle Stykker. Saaledes havde de ogsaa bygget deres tilkommende Hjem efter en i Fællesskab udkastet Plan: Bygningen var fiks og færdig — der manglede ikke andet end Indskriften over Døren.

Men nu var det paa een Gang forbi med Enigheden: Brudgommen holdt paa Josvas Ord: „Jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren," medens Bruden krævede, at Indskriften skulde være Psalmistens Ord: „Herren er min Hyrde; mig skal Intet fattes." — „Mit Sprog er det kraftigste," sagde Brudgommen. — „Ja, men mit er det lisligste," svarede Bruden. — „Hovedsagen er dog, at vi altid give Herren, hvad vi er ham skyldige," sagde Brudgommen. — „Nej, Hovedsagen er, at vi annamme af hans Fylde Naade over Naade," indvendte Bruden. — „Jeg vil med min Indskrift tillige tilkendegive det klart og aabenlyst for Verden derudenfor, hvad den skal dømme om vort Hus," sagde Brudgommen. — „Og jeg ønsker, at vi, som bo inde i Huset, kunne leve i et uophørligt lisligt Solskin," svarede Bruden.

Saaledes stredes de frem og tilbage, og tilsidst bød det fra begge Sider: „Ja, hvem af os skal saa give efter?"

Men saa kom Bygmesteren og lagde sig imellem — ja, det vil da sige den Bygmester, om hvem der staaer skrevet i Psalme 127, 1: „Dersom Herren ikke bygger Huset, da arbejde de forgæves, som bygge derpaa." Det er uden Tvivl ham, der har hvisket de to „Mæglingsforslag" i Øret, og begge maa have forstaaet ham godt, thi paa een Gang rakte de hinanden Haanden og sagde som med een Mund: „Du skal ikke give efter, og jeg behøver heller ikke at give efter — nej, vi føje begge Indskrifterne sammen og skrive dem begge to sammen paa vort Hus og i vore Hjerter."

Da nu Præsten hørte om denne Strid, frydede han sig inderligt — og hvorover vel? Naturligvis over dette, at han nu ikke behøvede at have nogen Besvær med at lede efter en Teks til Brudevielsen; han havde jo nu endogsaa to Tekster, og han gjorde ligesom Brudeparret; han føjede dem sammen til een.

Samme Par skal imidlertid aldrig senere have haft nogen Strid med hinanden i deres Ægteskab.

Moderens Bøn.

For flere Aar siden kom en Enkes eneste Søn i slet Selskab. Til Trods for sin Moders Formaninger lod han sig ikke drage bort derfra. Da hun nu en Dag hørte, at hendes Søn igen skulde til Sold og Drikkelag med sine Kammerater, saa forsøgte hun endnu en Gang alle Overtalelsens Midler for at afholde ham derfra; men forgæves, Sønnen gav hende kun det Svar: „Jeg gaar alligevel, Mor'". Derpaa svarede hun: „Nu da, jeg ved, hvad jeg vil gøre; jeg lukker mig inde i mit Kammer, kaster mig paa Knæ for Gud og hører ikke op med at bede for dig, før jeg igen ser dit Ansigt."

Sønnen gik; men fandt ikke den ventede Morskab; Billedet af hans knælende Moder trængte sig bestandig mere og mere levende frem for hans Sjæl, indtil han endelig bestemte sig til at gaa hjem til hende. Han fandt hende endnu knælende, kastede sig selv paa Knæ ved Siden af hende, faldt hende om Halsen, takkede Gud for hendes moderlige Kærlighed og vandrede fra den Stund af paa Vejen til Himmelen.

Det er selvfølgelig ikke ligegyldigt hvorledes vi fører vort Liv, om vi stræber at adlyde Gud mere end Menneskene eller ej, om vi lægger vor Sag over i Herrens Haand eller ej, om vi øver os i Gentagelsens Hemmelighed, som er knyttet til Bønnen, eller ej, om vi lægger Vind paa Kærlighed eller ej. Men selv om det kun er et ringe Udbytte, hvortil vi i saa Henseende har naaet, kan vi dog høre med til de helliges Samfund. (J. Paulli)

Lad den, der vil forbedre Verden, først forbedre sig selv. (Sokrates.)

Spar ikke paa skillingen og lad daleren gaa. Brug ikke en daarligere sort garn, fordi det koster mindre end Fleishers. Med Fleishers kan strikkes længst, og det er det varigste.

KNITTING TRADE MARK FLEISHER'S WORSTED

(6) N

Zitho Harp det 20. Aarhundredes Instrument

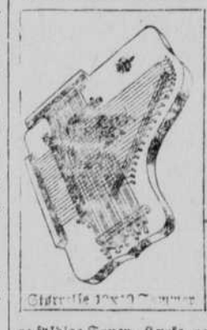

er et nut og hverlagt trange Instrument — som enhver med Lethed kan lære at spille, og hvis ingen Musikelsker kunde være forunden. — Den forskjønner de unge og opliver de ældre. Zitho Harp er et dobbelt Instrument, Zither og Harpe forener. Zithere er de i Strengene spilles med højre Haand, medens Baas og Akkompagnementet, Strengene, inddelte i harmoniske Grupper efter 5 Akorder, anbragt paatværs, som en lille Harpe, samtidig spilles med den venstre Haand. — Den underfulde og forbløffende Sammenligning lyde, blide og fuldige Toner, stærke og svage efter Behov, som rodt opmuntre, lindre og nedstemme, og kan ikke sammenlignes med noget andet Instrument. Zitho Harp er fortrinlig for Sang. Selv Akkompagnement og Musik af alle Slags. Fuldstændig Instruktionsbog, skrevet med Lethed og Klarhed og forsynet med talrige Illustrationer, saa ogsaa Børn kan lære at spille det paa kort Tid. Zitho Harpen er særdeles Konstruktion i Forbindelse med tilhørende Lær- og Nodebøger, og det skal let og forstaaelig, at Børnene selv, uden Hjælp af Forældre, kan lære at spille forholdsvis uden Hjælp af Lærer. Pris — omhyggelig indpakket og sendt efter Bestilling — C. O. D. om ønsket $5.00. Katalog og Prøvenummer af Musik frit til hvilkensomhelst Adresse, i Ho norsk eller engelsk.

BREDSHALL & FABER,
Fabrikanter.
791 Milwaukee Ave., Chicago, Ill.

... Det bedste ...

Haarmiddel

i Verden.

Her blot et Ord, et der maa lyde som en smuk Tale; men ikke desmindre er sandfærdig — saa sand, som at Solen skinner og Regnen falder til Jorden. Jeg har tilbragt mit Liv med Forsøg paa at opdage og tilberede dette ene, moderne Haarmiddel og jeg kan sandfærdig sige, at dets heldige Udførelse er kommet til mig, som et Resultat paa mange Aars iherdigt Arbejde, med Dage fulde af Arbejde og Nætter fulde af Studier. Derfor er jeg nu i Stand til at sige, at

jeg kan skaffe Dem et Hoved bedækket med Haar.

Det har intet at sige, om De har været skaldet i 30 Aar eller mere. Dette moderne Haarmiddel er tilberedt af rene Urter. Det er rent som Himlens Taaredraaber. Det er Naturens eget Middel. Det er derfor, mit Tilbud i Sandhed vil bringe Frugt. Nogle vil sige: „Jeg har prøvet alle Midler; men intet kan hjælpe mig. Jeg har brugt alt for mange Penge til ingen Nytte. Andre troede deres Midler vare de bedste, ligesom De nu gør." Men var nogen før saa sikker, at han vilde lade Dem tage et kostbart Middel? Tag det paa min Garanti, og prøv om det ikke er godt. Skulde det ikke hjælpe, faar De alle deres Penge tilbage, saa De kan prøve et andet Middel. Dette er et Tilbud, som ingen før har gjort Dem — ingen anden turde gøre det — ingen anden vilde gøre det. Dersom De er skuffet fordi andre Midler ikke hjalp, saa prøv dette

paa min Risiko.

Jeg sender ingen Prøver. Referer es-Dunn's eller Bradstreet's Commer ial Agencies eller hvilken somhelst af Byens Banke.

En Flaske vil bevise at, jeg ved mit Haarmiddel holder alt, hvad jeg lover.

Pris pr. Flaske $3, $5 og $10.

Send money ord r eller expre s order. — Husk, hvis det mislukkes faar de Pengene tilbage.

Skriv til

GEO. W. SCHOENHT,
ELDORA, IOWA.

Et storartet Tilbud!!!

„Kvinden og Hjemmet"

og „Vort Bibliothek", der nu er i sit 13de Aargang og udkommer med 40 store Sider i Omslag af 27,500 Eksemplarer hv i Maaned er det eneste Kvindeblad vort Sprog her i Landet. Dets Indhold er til Glæde, Opmuntring og Lærdom for hele Familien, thi ved Siden af velvillig indsendt Bidrag har Bladets Redaktør, Mrs. Ida Hansen, stræt sig gode Medarbejdere. Subskriptionspriserne 50 Cents pr. Aar. For end yderligere at forøge vor Læsekreds; gør vi nu „Danskeren"s Læsere følgende udmærkede Tilbud;

For 25 Cts. i Frimærker, indsendt med dette Annonce-Stykke før 31. November, vil vi levere eder „Kvinden og Hjemmet" og „Vort Bibliothek" et Aar og desuden „Kvinden og Hjemmet"s Naaleudstyr, bestaaende af 100 forarbejdede Synaale, 14 forskjellige Stoppenaale og 1 Trækkal.

Prøve-Nummer frit. Skriv straks til

„Kvinden og Hjemmet", Cedar Rapids, Ia.

Ladies Sewing Companion

50c.

Ny Ide. Novel. Billig. Dette Udstyr vil rekommandere sig selv til enhver Kvinde, som syr noget. The Companion er lavet af hvidt Metal og har 1 Spejl, 1 Naalepude, 4 Snelleholder, 2 Fingerbøl holdere og Krog for Saks. Knappe, Hægte o. s. v. Udstyrets Indhold er af bedste Kvalitet og bestaar af følgende Materialier: 2 Sneller Sy-Silke, 100 Yards hver, 2 Sneller Broder-Silke, 1 Aluminum Fingerbøl, 1 Saks, 1 Bred (25) bedste Naale, et Tommemaal. Dette elegante Udstyr komplet vil blive sendt portofrit for 50 Cents. Til Agenter $3 pr. Dusin.

Ladies' Art Co., 13 N. 2. Street, S. 74 S. O. St. Louis, Mo.

Fri Prøve!

Stevensons Blod- og Lever-The renser Blodet, kurerer Nyre- og Lever-Sygdomme, Forstoppelse, kvalmende Hovedpine, giver klar Ansigtsfarve. Skriv efter fri Prøve eller send 25 Cts. for en Pakke, tilsendt portofrit. Skriv efter vor Plan for Agenter. Endvidere alle skandinaviske Medicimer saasom Kron Essents, Moder Draaber, Livets Balsam osv.

STEVENSONS APOTEK,
2508-8th St. So., Minneapolis, Minn.

Alter-Malerier

og andre Kunstmalerier, saa som Portrætter, Blomster samt Landskabs- og Marine-Scener o. s. v. udføres smukt og billigt. Bedste og fineste importerede Farver (Tube Colors) og prepared canvas benyttes. Bestillinger modtages paa Tegninger til Alterrammer o. s. v.

H. JENSEN,
18 North Main St., Council Bluffs, Ia.

Dameveste.

Send $1.50 og De vil erholde portofrit tilsendt en Dameveste efter Deres Maal af fineste og bedste Uld. Ved Indsendelse af 6 Stykker erholder De som Præmie en frit. Brødrene Nelsons,
Uldvare- og Garnforretning,
514—16 Cedar Ave., Minneapolis.